

Meester Jesper & de bizarre schoolreis

Illustraties
Malena
Fiorenza

Het verboden pretpark

WITTE LEEUW

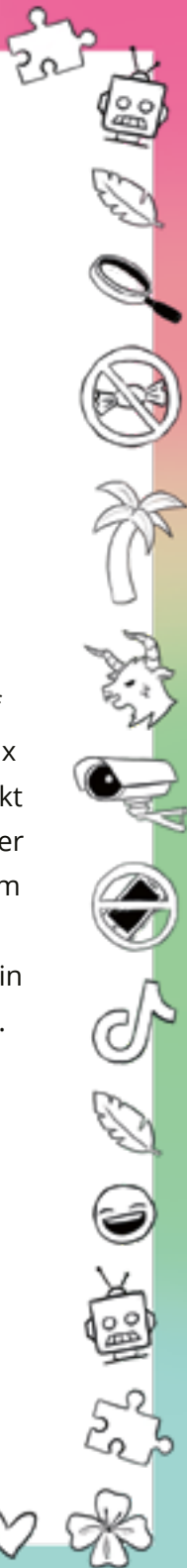
En het schoolreisje gaat naar...

Bibberend trekt Felix de capuchon van zijn hoodie over zijn natte haar. Het gaat steeds harder regenen. Wat zei zijn moeder daarnet ook alweer? April doet wat-ie wil of zoiets? Hoe dan ook heeft zij makkelijk praten, want Felix moet naar school, terwijl zijn moeder vandaag thuiswerkt en lekker binnen kan blijven. Het is **gelukkig** niet al te ver lopen van hun huis naar school, maar wel ver genoeg om behoorlijk natte kleren te krijgen.

Als hij het schoolplein op rent, krijgt hij Meike en Tallah in het oog. Ze staan onder het afdak van de fietsenstalling. Zo te zien zijn ze druk in gesprek. Felix kan al raden waarover het gaat.

‘Duinrell!’ roept Meike vol overtuiging. ‘Want vorig jaar ging groep 8 naar Walibi, het jaar daarvoor gingen ze naar Hellendoorn en daarvoor naar de Efteling. Dus het moet wel. Tenzij het toch **Toverland** wordt.’

‘Je vergeet Slagharen,’ zegt Tallah. ‘Let maar op. Ik voel het gewoon!’

Meike kijkt hem verbaasd aan. 'Slagharen? Is dat niet met die pony's?'

Tallah schudt zijn hoofd. 'Gast, dat is allang niet meer zo, ze...'

'Serieus,' zegt Meike beledigd. 'Noem je mij nou "gast"?'

'Jullie zitten er allebei naast,' onderbreekt Felix ze enthousiast. 'We gaan namelijk naar de Efteling.' Bij die gedachte alleen al verschijnt er een twinkeling in zijn ogen. 'Ik weet het zeker.'

Natuurlijk weet hij wel dat dat niet waar is, maar misschien helpt het om er heel erg op te hopen. In elk geval gaat het in de klas al dagen over weinig anders dan de vraag waar het **schoolreisje** dit jaar naartoe gaat. Meester Jesper heeft de bestemming tot nu toe nog geheim weten te houden voor groep 8 van De Krullevaar. Maar vanwege de groeiende onrust die dat in de klas veroorzaakt, heeft hij gisteren aan het eind van de dag gezegd dat hij het vandaag bekend zal maken.

Meike trekt de rits van haar jas hoger op en kijkt Felix bibberend aan. 'De Efteling? Hoe weet je dat zo zeker?' 'Eh, nou, dat heb ik vannacht **gedroomd**,' mompelt Felix. Geloven in je eigen dromen is niet erg realistisch. Maar aan de andere kant, is geloven in je dromen niet wat ze altijd zeggen dat je moet doen?

'Dat zegt niet zoveel,' vindt Meike. 'Meester Jesper heeft zelf verteld dat de school moet bezuinigen. De Efteling is vet duur. Alleen al daarom gaan we er niet heen. Dan zouden we eerder naar Duinrell gaan. Of Toverland.'

Daar heeft ze wel een punt, vindt Felix. Meester Jesper heeft het gisteren inderdaad met hen over bezuinigingen gehad. Het probleem is niet alleen dat er minder geld naar scholen gaat vanuit de overheid. Er zijn ook ouders die de laatste tijd uit een raar soort principe weigeren om **schoolgeld** te betalen. Die denken blijkbaar dat dat geld alleen maar besteed wordt aan het schoolreisje van groep 8. En omdat hun kind toevallig in een andere groep zit, willen ze geen schoolgeld betalen. Toen meester Jesper dit gisteren aan de klas vertelde, verbaasde het Felix weer dat sommige mensen alleen maar aan zichzelf lijken te denken.

‘En precies om die reden denk ik dus dat het Toverland wordt,’ zegt Tallah vastberaden. ‘Let maar op.’

‘En toch denk ik dat we naar de Efteling gaan,’ besluit Felix, misschien wel tegen beter weten in. Bijna iedereen in zijn klas is al weleens in de Efteling geweest. Behalve Felix. Zijn ouders zijn het zelden met elkaar eens. Dat levert het nodige geruzie op. Daarom is het maar goed dat ze uit elkaar zijn gegaan. Maar helaas zijn ze het over één ding wél eens met elkaar: ze houden allebei niet van **pretparken**. Hoe oneerlijk is dat?

Een beetje onhandig legt Meike een hand op zijn schouder. ‘Ach, je weet maar nooit. Misschien heb je wel gelijk.’ Op dat moment gaat de zoemer. ‘Eh, kom, we moeten naar binnen!’

Wat doet Meike ineens raar. Het leek heel even alsof ze hem een knuffel wilde geven, maar zich op het laatste moment bedacht. Felix haalt zijn schouders op en kijkt van haar weg. ‘Je hoeft me echt niet op te vrolijken, of zo. Ik vind het ook prima om te gaan bowlen.’

Meike veegt een natte haarstreng uit haar gezicht onder de capuchon van haar regenjas. ‘We komen er gauw genoeg achter!’

In de gang ruikt het naar natte jassen. Onder de kapstokken liggen waterplassen. Als Felix zijn jas heeft opgehangen en de klas binnenkomt, slaat de warmte hem bijna in het gezicht. De verwarming staat aan, terwijl het toch echt al een tijdje **lente** is.

‘Hoe kan het zo koud zijn buiten?’ zegt Micha naast hem. ‘Ik dacht dat de aarde juist aan het opwarmen was.’

Asha kijkt hem boos aan. 'Nou, als ze hier op school de verwarming zo hard blijven opstoken, gebeurt dat anders in sneltreinvaart!'

'Hoezo?' vraagt Micha.

'Weet je hoeveel CO₂-uitstoot al dat gestook veroorzaakt?' zegt Asha. 'Daardoor warmt de aarde sneller op dan ooit.'

'Volgens mij hebben wij **groene stroom** hier op school,' bemoeit meester Jesper zich ermee. 'Maar jullie hebben allebei gelijk. Stroom wordt nog steeds op veel plaatsen opgewekt in kolencentrales. En ja, het is gemeen koud voor de tijd van het jaar, maar het weer is natuurlijk niet hetzelfde als het klimaat. Wat me eraan herinnert...'

Meester Jesper komt overeind en kijkt de klas rond. Iedereen is rustig op zijn plek gaan zitten en kijkt afwachtend in zijn richting.

'Wat me... eraan... her...' mompelt meester Jesper, maar hij maakt zijn zin niet af en plukt aan zijn baardje.

'Wat is er, Mees?' roept Kyo.

'Sst,' doet Lou. 'Stil nou!'

Kyo trekt beledigd zijn schouders op. 'Wat?'

'Hij staat op het punt om te vertellen waar we naartoe gaan op **schoolreisje**, suffie!'

'O ja.'

Het wordt weer doodstil in de klas.

'Nou, dit heb ik nog nooit meegemaakt,' zegt meester

Jesper oprecht verbaasd. 'Wat een brave kinderen allemaal! Zo stil en geconcentreerd!'

Nour steekt haar vinger op.

'Nour, zeg het maar.'

'Dat komt omdat we echt supergraag willen weten waar we naartoe gaan op schoolreisje.'

Kyo schuift nerveus over zijn stoel.

‘Echt? Is dat het?’ vraagt meester Jesper.

De klas knikt.

‘Felix wil héél graag naar de **Efteling**, en ik ook,’ zegt Meike snel, waarna ze geschrokken haar hand voor haar mond slaat.

Felix fronst. Het is niks voor haar om zomaar door de klas te roepen.

‘We gaan niet naar de Efteling,’ zegt meester Jesper snel.

‘Die droom kan ik alvast doorprikken.’

Felix kijkt even verbaasd van Meike naar meester Jesper en slaakt dan een diepe zucht. Het is hem gewoon niet gegund. Gelukkig heeft hij veel geduld. Het komt er heus wel een keer van. Ooit.

Intussen zet meester Jesper het digibord aan. ‘En we gaan trouwens ook niet naar Duinrell, Walibi of Hellendoorn. Dat is allemaal **veel te duur** geworden.’ Om zich heen hoort Felix sommige klasgenoten kreten van teleurstelling slaken.

‘Volgens mij hebben we dan alle parken met achtbanen die over de kop gaan wel gehad,’ verzucht Micha naast hem. ‘Best wel jammer dit.’

‘Fout gedacht, Micha,’ zegt meester Jesper, die blijkbaar heeft gehoord wat Micha zei. ‘Want er is wel degelijk nóg een pretpark waar ze een **achtbaan** hebben die over de kop gaat.’

‘Echt? Gaan we toch naar een pretpark? Wat jammer,’ zegt Nour. ‘Ik hoopte net dat we iets binnen zouden gaan doen in plaats van buiten. Er is voor volgende week net zulk **rotweer** voorspeld als vandaag...’

‘Des te beter!’ Meester Jesper klinkt triomfantelijk. ‘Let maar eens op. Jullie gaan je ogen niet geloven...’

Hij loopt naar zijn bureau. Op het digibord verschijnt een YouTube-video, waarbij een spannend muziekje begint te spelen.

‘O, een zweefmolen!’ roept Lieve meteen. ‘Dat is mijn lievelings!’

De camera zwenkt bij de zweefmolen vandaan en toont een snelstromende rivier met grote rubberbanden met stoeltjes erin. Op de achtergrond zijn een houten achtbaan met een **looping**, bungee-trampolines en een spookhuis te zien.

Micha stoot Felix aan. ‘Die snelstromende rivier, dat lijkt wel de Piraña,’ fluistert hij. ‘Net de Efteling dus!’

Daar heeft Micha gelijk in, denkt Felix verheugd.

De camera volgt de loop van de snelstromende rivier, draait naar links en focust kort op een hoge toren met stoeltjes rondom. Daarna verschijnt een vreemd uitzijnde villa met allemaal bewegende trappen en luiken in beeld.

‘Dat noemen ze volgens mij een **fun house**,’ zegt Felix.

‘Heb ik weleens op de kermis gezien.’

‘Welkom bij **KijkRijk!**’ klinkt een galmende stem. Het is de voice-over bij de video. ‘Het nieuwste indoorpretpark van Nederland! Niet alleen kun je bij ons terecht als het regent, we zijn ook nog eens superduurzaam! Want al onze attracties zijn gerecycled!’

Felix kijkt naar Micha, die al net zo verbaasd kijkt als hijzelf. ‘Wat?’

‘Wie herinnert zich nog de Pegasus, de houten achtbaan in de Efteling?’ gaat de stem verder. ‘Afgebroken in 2010, maar bij KijkRijk weer in volle glorie hersteld, en nog uitgebreid met een echte looping ook! En wat dacht je van het beroemde oude **Spookslot?** Ook dat vind je terug bij KijkRijk! Want KijkRijk is het enige duurzame indoorpretpark van Nederland! En dat merk je aan de kassa! Niet alleen leuk voor de kids, maar ook voor de portemonnee! Dus hopelijk tot snel bij... KijkRijk!’

‘Dus, Felix,’ zegt meester Jesper als de video is afgelopen. ‘Met twee attracties uit de Efteling ga je er als het ware toch een beetje naartoe, of niet?’

‘Eh, ik denk het?’ zegt Felix. Het is dan wel niet de Efteling, maar in het filmpje zag het er wel cool uit.

Nu bekend is geworden waar het schoolreisje dit jaar naartoe gaat, praat iedereen druk door elkaar heen.

‘Ik ga zeker als eerste in die **achtbaan**,’ roept Dorian uit. ‘Ik ook! Maar waarom hebben ze hem eigenlijk afgebroken?’ vraagt Lou zich af.

‘Vast omdat hij in de Efteling buiten in de regen stond,’ oppert Asha. ‘Daar kan hout slecht tegen.’

‘Haha,’ zegt Dorian, ‘tuurlijk. En waar zijn bomen dan van gemaakt?’

‘Eh...’ Lou fatsoeneert haar knot en staart naar het plafond. ‘Weet ik veel.’

‘En waarom zou het eigenlijk KijkRijk heten?’ vraagt Felix

zich hardop af. 'Dat is nogal een aparte naam voor een **pretpark**.'

Er verschijnt een frons tussen Micha's ogen. 'Tja, het klinkt eerder als een plek waar je naartoe gaat om dingen te bekijken, zoals een museum. Dat vind ik ook een beetje gek.'

'Nou, fijn om te horen dat jullie zo enthousiast zijn,' zegt meester Jesper.

Nour, die alweer haar vinger heeft opgestoken, recht haar rug en kijkt ernstig naar meester Jesper. 'Wie gaan er eigenlijk mee als begeleiding?'

'Goede vraag,' zegt meester Jesper. 'Op de eerste plaats ga ik natuurlijk met jullie mee, plus twee ouders, die ingeloot zijn. We hadden namelijk veel te veel aanmeldingen van ouders die meewilden. Dat zie je altijd

bij het schoolreisje. Héél gek!' Hij geeft de klas een vette knipoog. 'En verder gaat Manus gezellig mee. O ja, en mevr...'

'Nee!' roept Kyo uit. 'Niet **Azijnzeiker!**'

Automatisch kijkt Felix naar de deur van het lokaal.

Mevrouw Azijnvijver, de strenge directrice van basisschool De Krullevaar, heeft de neiging om op de onhandigste momenten de klas binnen te stampen.

'Kyo, let een beetje op je woorden,' zegt meester Jesper.

'Mevrouw Azijnvijver gaat mee op schoolreis. Om haar, eh, emoties wat beter de baas te zijn, heeft ze afgelopen zomer een verplichte cursus zelfbeheersing gedaan...'

Even kijkt meester Jesper twijfelend naar de deur, alsof hij ook verwacht dat de directrice elk moment komt binnenstormen. Dan fluistert hij tegen de klas:

'Dat moest van de onderwijsinspectie. Ze neemt ook kalmeringspilletjes, want ze kan zich geen misstap meer veroorloven. Anders wordt ze **ontslagen!**'

'Hoe kan iemand die zichzelf niet eens de baas is wel de baas van onze school zijn?' vraagt Lou zich af. 'Dat klopt toch niet?'

'Lou,' zegt meester Jesper, nu weer met zijn normale stem, 'ik vind het heel moedig van mevrouw Azijnvijver dat ze zo hard aan zichzelf heeft gewerkt. Het is niet niks om je zo kwetsbaar op te durven stellen en kritisch naar jezelf te zijn.'

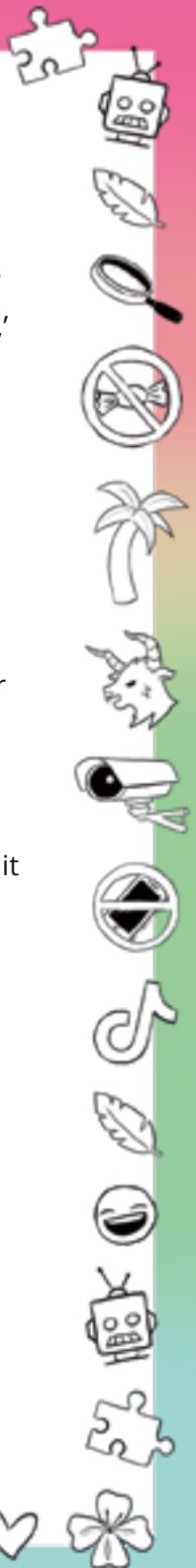
Lou slaat haar armen demonstratief over elkaar. 'En knapt ze nu minder snel uit haar vel dan?'

Meester Jesper gluurt voor de zekerheid nogmaals naar de deur. 'Eh... nou, ik heb een extra stok achter de deur,' zegt hij samenzweerderig. 'Want ik ga een **vlog** maken over onze schoolreis. Dus als ze dan uit haar vel knapt, krijgen al mijn volgers dat te z...'

Tot Felix' stomme verbazing zwaait precies op dat moment de deur open. Dit meen je toch niet! Mevrouw Aziynvijver moet haast wel telepathisch begaafd zijn. Of af luisterapparatuur in hun lokaal hebben verstopt. Maar hij vergist zich. Want het is niet de directrice, maar de conciërge, Manus, die zonder kloppen het lokaal binnenstapt.

'Jeppie,' zegt Manus, 'heb je mijn **boormachine** nou meegenomen? Zoals je had beloofd?' De conciërge draait afwachtend aan zijn enorme snor.

'Manus, ik, eh, ik zit midden in de les,' hakkelt meester

Jesper, terwijl hij vermoeid over zijn gezicht wrijft. 'En nee, sorry, ik heb je boormachine niet bij me.'

'Ben je hem nou wéér vergeten? Ik moet vandaag die nieuwe beveiligingscamera's ophangen op school! Ik heb hem nu nodig! Je had het belóófd, weet je nog?'

'Nogmaals sorry,' zegt meester Jesper. 'Kunnen we dit zo regelen? Ik haal hem straks even thuis op en dan breng ik hem meteen, oké?'

'Lekker dan,' moppert Manus. 'Moet ik tot die tijd zeker een beetje gaan zitten duimendraaien.'

'Denk maar aan ons **schoolreisje**,' zegt meester Jesper bemoedigend. 'Dat wordt zoiets geweldigs, dat alleen al de gedachte eraan je een goed humeur geeft!'

'Nou, ik help het je hopen,' bromt Manus.

Een dubbele verrassing...

‘KijkRijk dus,’ zegt Meike peinzend. ‘Die video zag er leuk uit, maar ik blijf het een rare naam voor een **indoor-pretpark** vinden.’

‘Misschien was het eerst iets anders en hebben ze het pas sinds kort veranderd in een pretpark?’ oppert Felix.

‘Kan,’ zegt Meike. ‘Het is in elk geval een pretpark dat niemand van tevoren had geraden. Ik heb er kapot veel zin in!’ Ze kijkt hem aan en slaat rechts af haar straat in. ‘Nog een weekje wachten. Doei, tot morgen!’

Felix steekt zijn hand op en loopt verder naar zijn eigen straat. Vandaag is het dinsdag en dat betekent dat hij naar het huis van zijn moeder gaat. Daar woonde zijn vader eerst ook, totdat die een eigen plek om te wonen nodig had. Dat hadden zijn ouders zo samen besloten, zeiden ze. Gelukkig heeft zijn vader een **appartement** een paar straten verderop kunnen vinden. Als Felix wil, kan hij zo bij hem langsgaan. Die gedachte, dat zijn ouders bij elkaar in de buurt zijn blijven wonen en allebei